

meile wõib jutustada. Terwe enneldõunat istus ta leentoolis ja suitsetas tubakat, kui ta mitte laist ei olnud, ehk ta wõhtis afnast uulitsale, aga sõi lõunat nagu mõni rebepeksja, ja naabrid ütlestwad mõnikord naljatades: „Puhub tuul wäljas, wõi äbib meie naaber nõnda?“ — Terwe părăstlõunat sõi ja jõi ta nõndasama, pea kälma toitu, pea sooja, ilma isuta ja nähata, selgest igawusest, kunni õhtuni, nõnda et dieti ei wõlnud ütelda, misal ta oma lõunasõõli lõpetas ja õhtusõõli algas; ta sõõselgi ei olnud mehele selles poolest puhkamist. Kui ta wiimaks sõdaõõli woodissee läks, siis oli ta nii wäsinud, nagu oletas ta terwe päewa otta kawa maha ladunud, ehk puid lõhkunud. Sellest läks ta raswafets ja nii paksuks, nagu jahukott. Ei maitsenud enam sõõli ega toonud magamine kosutust, ja ta ei olnud kaua aega, nagu seda mõnikord juhtub, ei õige terwe ega õige haige; kui ta teda ennast kuulsid rääkiwat, siis oli tal 365 haigust, s. o., igal päewal iselugune.

Kõik Amsterdami arstid läis ta läbi ja latsus nad ära. Tema jõi pangide laupa rohku ja neelas kühwli laupa pulbrit ja robuserafest, mis nii suured olitwad kui pardimunad, ja teda nimetadi wiimaks nalja kombel ainult „kõhejalgselts aptegiks“. Aga kõik arstimine ei aidanud ühtegi, sest et ta iganes seda ei teinud, mis arstid teda käsistwad, waid ütles: „Wõttu pagan arstid ja kätt mis mul siis rikkus on, kui mina pean elama nagu loer, ja arst ei taha mind minu oma raha eest terweks teha?“

Wiimaks kuulis ta ühest arstist, kes umbes 600 wersta temast laugel elas, et see olla nii tart ja osaw, et haigen juba terweks saawad, kui ta nende otta dieti waatab, ja

juuri põgeneda igalpool tema eest, kus ta ennast nättab. Selle arsti wastu oli temal usaldust ja ta kirjutas temale oma haigusest. Arst märkas lohe, mis mehele puudus, tal ei puudunud mitte rohi, waid puudus parajus ja litlumine, ja ütles: „Dot, seda ma tahan pea terweks teha!“

— Ta kirjutas sellepärast haigele mehele Amsterdami'sse kirjatele järgmise kirjuga: „Armas sõber, Teil on halb haigus, siiski on weel abi loota, kui Teie minu nõuu wõtate kuulda. Teil on lõhus kuri loom paelus seisime juuga. Paelusliga pean mina ise rääkima, ja Teie peate minu juure tulema. Ehteks ei pea teie mitte sõitma, waid jala läima, muidu Teie raputate paelust ja ta hammutab Teil 7 soolitut ühelorruga latli. Teisels ei pea Teie mitte enam sõõma kui lats lorda päewas üks talbritu täis suppi, lõunaks üks praeworstite, ja sõõls üks muna ja proostits natule lihasuppi sibulatega. Kui rohkem jõõte, lähed paelus suuremaks, nõnda et ta Teie malla laperguseks pressib, ja siis ei ole rätsejal Teile enam midagi suuremat mõõta, käl aga tisdleril. See on minu nõuu ja kui Teie selle järele ei tee, siis Teie teisel lewadel lägu enam ei kuule kuffuwat. Tehke, mis Teie tahate!“ — Kui haige mees niisugust kõnet kuulis, lastis ta teisel hommikul lohe saapad määrada, ja läks teele, nagu arst temale oli ette kirjutanud. Esmasel päewal läks tema teeläik nii aegamisi, et tigu talle eeltäijaks oleks wõinud olla, ja terwi ei wõtnud ta ilalgi wastu, ja kus ussifene maa peal roomas, seda sõõtus ta oma jalgadega surnuks. Aga juba teisel ja kolmandal hommikul tuli temale nõnda ette, nagu lauakäsiwad linnud launimaste kui ilalgi enne, ja laste oli nii tarastaw ja roosid nii punased, ja kõik inimesed, kes wastu